

да става, тъй като опълченците бѣха разпрѣснати и нѣмаше никаква възможност да се събератъ. Ранения въ крака Штабсъ Капитанъ Поповъ едвамъ върви. На всѣка крачка се чуваше кръвта да фашти въ ботуша му. Испърво, при насъ бѣше се събрала една група опълченци, но тъй като тя привлѣчаше участенитѣ гърмежи на противника, по заповѣдъ на ротния командиръ, групата се разпрѣсна.

Вървимъ и жадно глѣдаме на групата съ знамето. Тя бѣ изминала доволно разстояние, но не бѣ още въ безопасностъ Сили се Поповъ да върви и по неидѣ се пуца бѣгъмъ, но самия му бѣгъ прилича на бѣгъ на мѣсто. Слѣдъ насъ, освѣнъ Стефанова, нѣма опълченци, като се исклучатъ раненитѣ, които едвамъ пристѣпватъ, до гдѣто ги настигнатъ Турцитѣ . . .

Сърдцераздирателни сцени се прѣдставляваха при това нещастно отстѣпление! Въ врѣме на нашето настѣпление, всички бѣхме до толкова въодушевени и обхванати отъ идеята да се жертвуваме за отечеството и да отмѣстимъ за вѣковнитѣ мжки на много-страдалния Български народъ, щото не виждахме, когато другаритѣ ви, на всѣка крачка, падаха отъ неприятелскитѣ куршуми; не чувахме, когато умирающитѣ въ прѣдсмъртната си агония, съ хъркания и охкания, испущаха своето послѣдно издихание; не чувахме сжщо, когато по легко раненитѣ, но които не можаха сами да върватъ, моляха за помощъ; най насетнѣ, не виждахме, че цѣлото пространство бѣ покрито съ тѣлата на падналитѣ юнаци. Повтарямъ, нищо не виждахме и не чувахме, а се стремяхме на напрѣдъ, да се счепкаме гърди съ гърди съ Турцитѣ и или да паднемъ, или да побѣдимъ. Но сега, когато повечето отъ най добритѣ синове на България паднаха на бойното поле, когато, принудени да отстѣпимъ, прѣскачахме прѣзъ тѣлата на нашитѣ ранени и мъртви другари; когато първитѣ прѣдъ нашитѣ очи се подвъргаваха на най люти мжки, а вторитѣ на изуродвание и поругание отъ страна на безчеловѣчния неприятель, — тѣзи сцени ни се прѣдставляваха прѣдъ очитѣ въ всичката си грозотия и ужасъ!